

maalet op til rationel og praktisk Drøftelse for at se, om det er muligt at naa til en praktisk Løsning. Jeg henstiller det, som sagt, til den meget ærede Landbrugsminister, det ærede Finansudvalgs og det høje Tings velvilligste og nøjagtigste Overvejelse.

Jeg vil dernæst spørge den højtærede Landbrugsminister, om han ikke tænker paa en Revision af Loven om smitsomme Sygdomme blandt Husdyr. Jeg tror, det er nødvendigt, at en saadan foretages, eller ogsaa maa der ske dette, hvad jeg ikke anser for udelukket, at Ministeren ved en Resolution eller et Cirkulære forandrer nogle af de herhen hørende Forhold. Jeg kan godt tænke mig, at noget kan rettes ad rent administrativ Vej af Ministeren. Jeg tror ikke, jeg tager fejl, naar jeg siger, at den tidligere Landbrugsminister Ole Hansen i sin Tid ved en Resolution overførte en Sygdom som Knuderosen hos Svin fra de mere smitsomme til de mindre smitsomme Sygdomme. Men naar jeg nævner dette her, er det, fordi der adskillige Steder i Landet i meget epidemisk Grad er optraadt Ringorm hos Kvæget, og det under en meget ondartet Form, ligesom Skab hos Heste. Navnlig den sidste Sygdom er paa sine Steder af en meget voldsom Karakter. Disse Sygdomme, Skab hos Hesten og Ringorm hos Kvæget, staa i Loven om smitsomme Sygdomme hos Husdyr blandt Sygdomme under B. Dette har haft til Følge, at de offentlige Myndigheder i mange Tilfælde virkelig tage, synes det mig, meget lidt forstaaende paa dem. Og dersom man ikke vil gaa til en Revision af Loven om smitsomme Sygdomme hos Husdyr, vil jeg meget indtrængende henstille til den højtærede Landbrugsminister, at han stiller sig velvillig overfor Krav, som mulig maatte komme om at faa hans Assistance til at faa saadanne meget ondartet optrædende epidemiske Sygdomme bragte ind under en anden Form for officiel Behandling. Jeg kan ikke tro andet, end at man vil og maa se noget anderledes paa disse Forhold, end Tilfældet er nu; det gaar ikke an at køre videre i den Skure, man hidtil har kørt i, eftersom særlig den sidste Sygdom, Skab hos Heste, ikke alene er meget smitsom overfor Heste og vistnok ogsaa Hunde, men tillige kan optræde meget farlig overfor dem, der skal passe og pleje disse Dyr.

Medens det har været mig en Glæde at tale om disse Forhold, fordi jeg tror, mine Bemærkninger ville møde Velvillie

hos den meget ærede Landbrugsminister, og fordi disse Spørgsmaal i det hele ere af en saadan Karakter, at de ganske naturligt maa interessere os alle, saa kan jeg ikke sige, at det er mig en personlig Glæde at skulle omtale det, jeg nu kommer til. Men jeg skal gøre det, fordi jeg tror, det er absolut nødvendigt, at denne Sag kommer frem under Finanslovbehandlingen, for at den kan blive undersøgt paa en saadan Maade, at virkelige Misbrug kunne blive bedømte, som de skulle, og for at de paagældende, uden Hensyn til, hvem de ere, virkelig kunne komme til at staa Ansigt til Ansigt med det Ansvar, som ogsaa Landbrugets Tillidsmænd maa være sig fuldt bevidste overfor den Tillid, som danske Landbrugere i al Almindelighed vise dem. Jeg maa først sige, at jeg er fuldstændig enig med det ærede Medlem fra Vemminge (Lindø) i, at der er ikke saa faa Bevillinger af dem, der gives til Landbruget, der kan spares, og jeg tror, at Landbruget først og fremmest selv maa gøre sig til Talsmand derfor. Der er andre Bevillinger, tror jeg, der kan flyttes andre Steder hen og gøre mere Nytte der. Og for at dette kan ske, vil jeg rette det Spørgsmaal til Landbrugsministeren, om han ikke tænker paa en Revision af Husdyrloven. Det er vel nok nødvendigt, for at man kan komme til at raade Bod paa de Mangler, der er, og for at man kan komme til at give de Bevillinger, som man maa søge at opretholde, en saadan Karakter, at de virkelig komme til at virke paa en Maade, der er fuldt forsvarlig.

Men det, som jeg maa gaa til nu, er at rejse det Spørgsmaal, som under en noget mere enkel Form er kommet frem i Ugeskrifter, særlig „Dansk Landbrug“, foruden i adskillige Dagblade, om Bevillinger og Præmieringer vedrørende Hingste og Handelen med disse Dyr. Det er særlig Jylland, det her drejer sig om. Jeg skal ikke vove mig ud paa vilde Vover, men kun holde mig til det, som foreligger som Kendsgerning, og jeg vil da ud fra dette rette den mest indtrængende Opfordring til den nuværende højtærede Landbrugsminister om, for saa vidt han finder Kravene berettigede — og det tror jeg, baade han og alle andre maa finde — at sørge for, at der bliver rejst en offentlig Undersøgelse. Der verserer for Tiden en privat Injurieproces, men jeg skal med faktiske Oplysninger godtgøre, hvor vanskeligt — for ikke at sige umuligt — det vilde være under en saadan privat Injurieproces at faa de nødvendige Vidner og de fakti-